ТУГРЫЛЫК

Бер вакытны эт шуңа игътибар итте: әни карчык улы кайтыр алдыннан гел стенадагы зур сәгатькә күз сала да өстәл әзерләргә керешә. Күп тә үтми хуҗа да кайтып керә. Тора-бара эт төшенде: әби дә, аның шикелле үк, хуҗаны көтә икән. Хуҗаның кайтыр вакыты якынлаша башлады исә, ул үзенә тынгы таба алмый, балкон ишегенә килә, ачыгыз дигәндәй, чиный. Менә әби ишекне ача һәм эт балконга омтыла, югары каттан аска, урамга карый – хуҗаны көтә.

Ә бер көнне өй янына кайтып җиткән хуҗаны ниндидер бер адәм туктатты. Ул шактый сизелерлек чайкала, каты кычкыра иде.

Хуҗаның һаман шул кеше белән торуы этне борчуга салды. Ул, муенын сузып, аска карап торды, бер-ике тапкыр өреп тә алды, нәфрәт белән ят кешене күзәтте. Эт аңлады: хуҗаны ул җибәрми.

Этнең өргәнен ишетеп, хуҗа өскә карады. Ул ярдәм сорый кебек иде.

Ә теге адәм һаман кулларын болгый, нидер кычкыра, кызып китеп, хуҗаның якасына ук үрелә. Ят кеше аның хуҗасына кул да күтәрә түгелме соң?!

Бу мизгелдә эт өчен шушы адәмнән дә явыз кеше юк иде. Аның бөтенләй түземе бетте... Шунда ул, үзе дә сизмәстән, өстәл өстенә сикереп менде, аннан култыксага ук үрелеп, аска карады һәм ... җиргә очты.

...Эт, асфальтка бәрелеп, бер-ике тыпырчынды да тынып калды. Ирләр берни аңламадылар, тораташтай катып, эткә төбәлделәр. Бер-ике секундтан чырае качкан хуҗа исенә килде, эткә таба иелде.

– Егылып төште, бичара, – диде ят кеше, кинәт айнып китеп. – Синеке мәллә?

Хуҗа эндәшмәде.

(С.Шәмси) *(227 сүз)*

Чыганак: Солтан Шәмсинең «Нәни дус» хикәясеннән өзек.